

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Hristos a înviat!

Mai ieri în adâncă jale a fost îmbrăcată Biserica întreagă. Altarele ei au fost lipsite de toate podoabele lor. Ea a poruncit, ca să amușască glasurile răsunătoare ale clopotelor, pe preoți ia îmbrăcat în culorile triste ale morții. Pe toți credincioșii i-a îndemnat, ca să cerceteze un mormânt, mormântul sfânt al Domnului Isus. Dar iată! Azi, ca prin farmec, culorile triste dispar, dulce glasuri de clopote, cu răsunet prea lung vestesc bucurie mare, preotul plin de bucurie anunță: Hristos a înviat! Sărbătorește Biserica întreagă.

Și cu drept cuvânt. Doar învierea este cea mai strălucită dovadă a dumnezeirii lui Hristos. Mormântul săpat în stâncă, din care Hristos în ziua învierii s'a sculat pentru veșnicia glorioasă, este fundamentul de stâncă a credinții noastre. Mormântul e întunecat, dar mormântul lui Isus strălucește în lumina eterică a gloriei sale; e trist mormântul, totuși mormântul lui Isus este izvorul nesecat și ceresc al bucuriei noastre; e jalnic mormântul, pentru că, e sfârșitul atâtor nădejdi și atâtea lacrimi stoarce din ochi, lacrimi istovite din simțământul nespus de dureros al despărțirii, totuși mormântul lui Isus numai trei zile a fost acoperit de jale, numai trei zile a fost udat de lacrimi arzătoare.

Bucurie ne vestește Biserica, să ne bucurăm! Să alungăm doliul, să alungăm lacrimile arzătoare ale morții! moarte nu mai este. Hristos a înviat, ca omul să devină fericit! Învierea lui Isus să-ți amintească, că deși e greu să porți crucea cea grea ale patimilor tale, deși de atâtea și atâtea ori Omul ți-a dat câte o săptămână a patimilor, poate chiar și câte o Vinere mare, — nu despera! doar după Vinerea mare vine bucuria învierii. Bucurați și te veselește ereștine, tot răul în bine se va întoarce, pentru că:

HRISTOS A INVIAT!

„Întru dânsul viață era, și viața era lumina oamenilor“

(Ioan 1, 4.)

„ . . . Lumina întru întunec luminează, și întunecul nu o a cuprins. Fost-a om trimis dela Dumnezeu, numele lui era Ioan“.

„Acesta a venit întru mărturie să mărturisească de lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el lumina ci avea să mărturisească de lumină“.

„Era lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume“. (Ioan 1. 5—9).

* * *

Lumina, în înțeles fizic, este cauza tuturor fenomenelor, ce ajung la cunoștința noastră prin mijlocirea ochiului.

Lumina, sau luminița ochiului este deschizătura rotundă în mijlocul irisului, care pare neagră și prin care pătrund razele luminii spre a desemna obiectele pe retina.

Fie cineva credincios, fie necredincios, lumina fizică o poate vedea și trebuie să accepte că aceasta lumină este „cauza tuturor fenomenelor“.

Sf. Ioan Botezătorul însă nu a fost om trimis dela Dumnezeu să ne țină prelegere, sau vre-o conferință despre lumina și luminița ochiului fizic. Nu nici decăt.

Sf. Ioan Botezătorul ne vorbește despre ceea, ce ne scria deja cu mult înainte Psalmistul, despre „isvorul luminii“. (Ps. 35, 10.) despre Acela, despre care ne spune sf. ap. Pavel : „carele singur are nemurire și

viețuește întru iumină neapropiată“. (I. Tim. 6, 16). Ne spune El însuși Isus Hristos : „Eu sunt lumina lumii“ declarând și consecința, ca adeca : „cel ce vine după mine, nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții“.

Adecă vorbind despre lumină în înțeles fizic, ea este cauza tuturor fenomenelor, și precum omul, să aibă ochi cât de buni, în întunec nu vede nimica și nu se poate orienta, să nu amintim pe orbii cei nefericiți, cari mai târziu și-au pierdut vederea ochiului. — „lumina“ în înțelesul evanghelic este : simbolul Sfintei Treimi.

Omul fizic în întunec e ca și omul fizic care nici la lumina fizică nu vede nimica, iar omul spiritual umblând pe urmele Mântuitorului : nu va umbla prin întunec, ci va avea lumina vieții“.

Pentru aceea ne și sfătuește zicând : „ . . . umblați până aveți lumina, ca pe voi“ — cari umblăm pe urmele dânsului — „întunecul să nu vă cuprinză, cel ce umblă întru întunec, nu știe unde merge. Până aveți lumină, credeți în lumină, ca să fiți fii luminii“.

Dumnezeul—Fiu, însă declară și mai categoric : „Eu lumină am venit în lume, că tot cel ce crede în mine, întru întunec să nu rămână“. (I. Ioan 12, 35, 36, 46.)

Nu putem deci să fim fiii lu-

minei, dacă nu „vrem“ să credem și nu vrem să „vedem“. Pentru că în acest caz ne facem asemenea evreilor, cari erau neam ales al lui Dumnezeu, ne îngâmfăm și ne împetrim inima, cum ne-a lăsat în scris despre ei prorocul Isaia : „orbit-au ochii lor, și au întărit inima lor, ca să nu vadă cu ochii, și să nu înțeleagă cu inima“.

Acest neam, măcar că Isus a făcut atâtea semne înaintea lor, nu a crezut într'ânsul.

Cu cât oare suntem mai buni azi după 19 vechuri, cari am auzit, cetit și văzut atâtea minuni ?

Umblăm oare noi întru lumina credinței ori poate chiar în întunecul necredinței ?

Cu gura zicem că petrecem întru dânsul, faptele noastre însă nu prea arată că am umbla pe urmele Dânsului.

„Cel ce zice, că este în lumină, și pe fratele său îl urăște, întru întunec este până acum. Cel ce iubește pe fratele său, în lumină petrece, și sminteală întru dânsul nu este. (I. Jo. 2, 10).

„Ceasul cel de apoi este, și precum ați auzit, că Anticrist vine, și acum mulți anticristi s'au făcut, de unde știm că este ceasul de apoi“.

„Dintre noi nu au ieșit, ei nu erau dintre noi, căci de ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi“ — de ar fi fost creștini adevărați, nu s'ar fi rupt de biserica lui Hristos, — „ei au ieșit ca să se arate că nu sunt cu toții dintre noi“. (I. Jo. 2, 18, 19).

„De va zice cineva : „că

iubește pe Dumnezeu, însă pe fratele său îl urește, mincinos este" — pentru că, dacă l-ar iubi pe Dumnezeu, i-ar face pe plac, și ar iubi și pe deapropo, cum cere Dumnezeu, — „căci cel ce nu iubește pe fratele său pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut, cum poate să-l iubească? Și aceasta este poruncă dela dânsul, ca acel ce iubește pe Dumnezeu, să-l iubească și pe fratele său. (I. Jo. 4, 20, 21).

* * *

Să nu uităm că „darul credinței” o primim dela Dumnezeu—Tatăl dacă nu ne îngâmăm și nu ne împietrim inima, iar „lumina evanghelică” dela Dumnezeu—Fiul, prin drept urmașii apostoli ai săi, când le-a zis: „Precum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu vă trimit pe voi, și aceasta zicând a suflat și le-a zis: „luați Spirit Sfânt”, să ascuțăm numai de aceia cărorora le-a zis: „Voi sunteți lumina lumii”.

conjurată de o ceată de îngeri; 2. Ingerul păzitor lângă o elevă; 3. Rugăciunea înaintea altarului; 4. Isus în Joia Mare în Grădina Măslinelor; 5. Răstignirea lui Isus.

Acestea tablouri vii încadrate într'o lumină intensivă cu culori schimbătoare, au produs un efect admirabil asupra tuturor.

În parte a doua s'a jucat o piesetă adânc moralizatoare pentru eleve și anume: *Fericierea plăcerii? ori a faptelor bune?* în 2 acte și un tablou de Zoralia Bucureanu. Principalele rolante Iudita Halmaghi cl. VIII, Olga Chiș cl. VI. și Melania Rîțiu cl. II. au jucat cu o desăvârșită perfecțiune asemenea și ansamblul a fost cât se poate de bine.

Întreg festivalul a reușit peste așteptări încât asistența s'a depărtat cu cele mai bune amintiri și cu credință, că la liceul de fete „Domnița Ileana” din Sighet, pe lângă instrucția ce se dă elevelor, se poartă grija deosebită de educarea morală și nobilitatea inimii. Tot meritul acestei reușite serbări, revine D-șoarei profesoare Doda Pop dela acel liceu, care necruțând ori și ce oboseală a organizat acest festival. Ca recunoștință comitetul „congregațiunii mariane” a ales-o de președintă de onoare.

Festivalul religios dela liceul de fete „Domnița Ileana” din Sighet

Duminecă, în 10 Aprilie, a avut loc un festival religios, în cadrul „congregației mariane” de pe lângă susmenționatul liceu. Aceasta „congregațiune mariană” condusă de dl. profesor de religie gr. cath. Pr. Ion Birlea ține ședință ordinară în fiecare Duminecă și sărbătoare după ascultarea sf. Liturghii, în capela liceului. Scopul acestui festival religios, a fost strângerea unui fond, de unde să se poată înzestra capela cu cele necesare, intrucât în iarna trecută, niște răifăcători au furat toate covoarele prețioase din capela liceului.

Programul serbării: a fost bine întocmit, și executat în mod strălucit, încât publicul select, aproape toate punctele le-a aplaudat îndelung și le-a bisat. Incepe partea întâie cu „Tatăl

Nostru” cântat de corul școlii, după care a urmat conferința instructivă a D-șoarei Elisabeta Dan cl. VIII, arătând rostul acestei congregațiuni mariane pe lângă un liceu de fete.

Două coruri religioase: „Pe Tine te laudăm” și „Cuvine-se cu adevărat” executate de corul liceului, au creat o atmosferă înălțătoare.

Recitări de Silvia Doros, cl. II. și Ana Maria Berinde cl. V. au fost la înălțime.

Solo: „Ave Maria” cântat de Maria Magdalena Dan cl. V. a fascinat toată asistența.

Asemenea au fost la înălțime trei bucăți cântate la pian de elevele congreganiște: Silvia Puiu, Valeria Moiş și Olga Bălin de cl. IV.

La sfârșitul părții întâie, s'a reprezentat 5 tablouri vii, arătând: 1. Maica Domnului în-

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Ce se poate primi dacă părăsești religia ?

Prin satele din Maramureș a început târgul de credință sau mai bine zis târgul de suflete.

Oamenii cuturează comunele și târguesc cu credincioșii noștri, ca să se lapede de religia lor. Pentru părăsirea religiei catolice se, făgăduesc vagoane de „mălai“, munți și pășunat, ajutoare în bani, biserici noi fără cheltuială, diregătorii, trai ușurat și preținia domnilor. Celor ce șed necununați li se făgăduiește cununie după toată rânduiala din carte, dar nu după rânduiala dela Dumnezeu.

Profeții cei noi spun că ei au putere mare; au toate ușile deschise numai porțile cerului le stau închise, căci acolo are cheile apostolul Petru, de care ei se lapedă. Dar de asta domniilor nu multă grijă au, ci făgăduesc tuturor tot binele aici pe pământ numai să se lase de religie. Li se spune oamenilor nepricepuți că religia catolică e o lege unguerească sau nemțască; li se vorbește de o lege strămoșască și românească, de o lege a răsăritului, de tămâie, de mir, de mormântul Domnului dar mai pe sus de toate de mălai și de trai fericit aici pe pământ.

Se aude că unii oameni mai nepricepuți și slabi de credință se dau în târg și părăsesc religia catolică. Sărmanii nu-și dau seamă că ei fac un târg rău când credința cu care trebuie

să se mântuiască o dau pentru lucruri pământești. Nepriceputul nu știe că dacă toate văile și dealurile Maramureșului ar fi acoperite cu mălai și cu bani, ele nu ar avea cât credința unui suflet, că dacă ar câștiga omul preținia tuturor domnilor nu i-ar fi de folos dacă ar pierde preținia Domnului Dumnezeu.

Ai făcut târg cu credința ? Ai părăsit religia catolică ? Ce vei primi pentru aceasta ?

Pentru religia cea adevărată, vei primi una care are învățături greșite.

Pentru cele sufletești vei primi cele trupești; vei primi mălai bani ori pământ.

Pentru că ai lăsat preținia lui Dumnezeu vei primi preținia unor oameni.

Vei mai primi și ură, ură multă ca să urăști biserica catolică pe care ai părăsit-o și să dai în ea ca și cum un băiat care sa lepădat de mama lui o urește și își ridică mâna asupra ei.

Vei primi dela satana rușine, ca după ce te-ai lepădat de legea catolică, chiar dacă ai cunoaște rătăcirea ta, să-ți fie rușine a te mai întoarce înapoi și astfel să rămâi în rătăcire până la moarte.

Mai pe urmă la coada vieții vei mai primi o răsplată pentru lepădarea de credință, însă nu dela domni pământești ci dela Domnul domnilor, dela Domnul cel ceresc. El îți va da iadul

cu chinurile lui, ca să fie al tău pe veci.

Altă soartă nu poate avea și nu merită un om care după ce a cunoscut credința cea adevărată, a schimbat-o cu alta.

Poți să tot bați mătânii să faci cruci, să ajuni, să postești și să zici Doamne, Doamne, Dumnezeu îți va răspunde: Nu te cunosc. Ai fost o oiță în turma lui Hristos cea păstorită, de apostolul Petru și de urmașul lui de Papa, iar tu te-ai lepădat de acest păstor, ai dezertat dela turmă și te-ai dus la alta, unde alți păstori te-au purtat la pășunea învățăturilor.

Auzit-ai cuvântul lui Hristos: „Ce folos este omului de-ar câștiga toată lumea iar sufletul său îl va pierde“, tu însă ai nesocotit cuvântul Domnului; te-ai plecat la cuvintele amăgitoare ale oamenilor și pentru câștigul lumesc ți-ai dat credința și sufletul. Mai bine ar fi fost să mori de foame și de frig pe vatra casei tale, mai bine ar fi fost să-ți pierzi viața decât să-ți dai credința. Soartea ta e pecetluită pe veci. Oaia care și-a părăsit păstorul și turma, e ursită peirii.

* * *

Vin ispititorii ! Vin târgoveții de suflete ! Fii tare în credință ! Spune-le hotărât : Credința nu mi-o schimb ca haina din spate. Credința mea nu-i lucru de vânzare. Biserica catolică mie mama la sinul căreia m-am botezat. La sinul ei voiesc a trăi și a muri.

Iuliu Ulieșan

INVIEREA.

(Asemănări)

Invierea este a doua stație a aceleia ce a fost pierdut. Căci fiindcă sufletul este nemuritor, cum ar putea să învieze a doua oră? Doar moartea, nu este altceva, decât despărțirea sufletului de trup. Deci invierea este unirea din nou a trupului cu sufletul, reînnoirea aceleia ce a fost descompus. În locul trupului putrezit și stricat va învia un trup, care nu se va putea strica, nici nu va putrezi. Pentru că e destul de puternic Acela, care întru început din pulberea pământului a zidit pe om, ca tot din pulberea pământului, în care s'a prefăcut, să-l învieze. Acela, Care lutul îl schimbă după voința sa în trup viețuitor, Care poruncește ca mica sămânță din sinul femeiesc mare să crească, Care a creat multele organe ale trupului și tot ce a fost și ce este, — cu siguranță are puterea să restabilească totul, ce la aparență a trecut. Examinează sămânța aruncată sub brazdă. Nu e oare ascunsă, ca într'un mormânt? Cine-i dă rădăcini, tulpină, frunze și roadă? Făcătorul a toate, la porunca Căruia toate s'au făcut. Așa să crezi și invierea morților. Căci și aceasta după porunca și rânduiala lui Dumnezeu se face. (Sf. Ioan Damas.)

Pe cum trupul a fost tovarășul sufletului în toate faptele sale și în toate suferințele, în bucurii și în întristări, în virtuți și în păcate, în sfințenie și în

martiriu, tot așa tovarășul lui nedespărțit trebuie să fie în răsplată sau pedeapsă. Așa dară tot acelaș trup înviază. Pentru că dacă răsplata cea veșnică nu ar fi, atunci s'ar putea trage la îndoiala providența și existența dumnezeiască, omul ar deveni mai mizerabil decât dobitoacele. Pentru că aceștia sunt satisfăcuți pe pământ, omul însă care de dragul religiei și drep-

tății se reține dela toate, suferă nenumărate necazuri cu răbdare, dacă ar fi înșelat în nădejtile sale, atunci ce altceva ar fi religia, virtutea și legea, decât nebuneală și pericol amenințător? Dacă trupul nu va învia atunci dreptatea dumnezeiască nu mai are loc în trup și suflet. Nu are loc în trup, pentru că ar fi ceva nedrept, ca numai sufletul să ia răsplata faptelor săvârșite împreună cu trupul; dar nici sufletul nu poate fi pedepsit singur, de vremece împreună cu trupul a făcut ce a făcut. (Athanagoras).

Ceva despre Sinodul Nichean

Sinod sau Conciliu se numește adunarea tuturor patriarhilor, primaților, metropoliților, episcopilor, cardinalilor, priorilor ordurilor călugărești, convocați în mod direct sau indirect de papa dela Roma, cari cu participarea papei „ca întâi pe scaun sezător” și prin conlucrarea Spiritului Sfânt, în baza delegației primită însuși de Mântuitorul Isus Hristos, sunt în drept. ca autoritatea cea mai supremă al bisericii întemeiată de Petru, a învăța, legifera și cărmui aceasta Biserica. Hotăririle acestor Sinoade sau Concilii sunt obligatoare pentru toți membrii acestei Biserici, lățită pe toată suprafața pământului.

În biserica orientală-ștrămoșească avem opt Sinoade de acestea ecumenice.

Primul era cel Nichean în

anul 325, când Constantin cel Mare când din pricina învățăturilor greșite ce se lățiau în orient prin Arie „cel ce s'a înstrăinat de dreapta credință cu mintea sa nepricepută” pacea credincioșilor creștini este mult tulburată,—în înțelegere cu sf. Silvestru, Papa dela Roma au chemat pe toți mai marii Bisericii la sinod în Nichea.

La acest sinod au luat parte 232 Episcopi, iar preoți și diaconi și călugări 86. Între alții au fost de față Patriarhul Alexandru al Alexandriei, cu marele diacon Atanasie, Eustafie Patriarhul Antiohiei, Nicolae Arhiepiscopul dela Mira Lihiei, Spiridon al Trimitundei și alții.

Papa neputând merge a trimis în numele lui pe Episcopul Osie, care a venit însoțit de preoții Vitus Vitențiu, cari apoi

au iscălit cei dintâi hotărârile sfântului sinod, pentru că ei au condus sinodul în numele sf. Silvestru, care în scaunul căpeteniei apostolilor, trebuia să fie cel întâiu pe scaun șezător.

Constantin cel Mare, împăratul doritor de pace în Biserică, încă a luat parte la sinod „și după ce au șezut Părinții toți a șezut și el însuși, nu pe scaunul împărătesc, ci pe un alt scaun mai jos” după cum ne spune sinaxarul Duminicii a șaptea după Ss. Pești.

Cărțile acestui sinod ne spun că sinodul dela Nicea a întărit o singură credință și a cuprins-o în simbolul credinței. Aceea o mărturisim și credem din toată inima și azi. Ne spun mai departe, ce ne spune și Sf. Scriptură, că anume Sf. Petru a fost pus de Domnul Hristos Căpetenie, verhovnic, al Apostolilor, mai mare păstor al turmei lui Hristos, mai mare al Bisericii Domnului. Tot așa credem și mărturisim și azi.

Ne spun acele cărți, că Sf. Silvestru, Papa dela Roma, sta pe scaunul sf. Petru și are dreptul sfântului Petru de a lumina, mări, întări Biserica Domnului cu dumnezeiești învățături. Așa credem și mărturisim și azi.

Cărțile bisericești depe atunci ne spun că învățăturile sf. Silvestru au fost primite de adunarea cea sfințită a Părinților și au povățuit Biserica, cum oarecând Moise a povățuit pe fiii lui Israil.

Sf. Silvestru tot pământul l-a adăpat cu râurile dogmelor lui, fiindcă el s'a arătat de Dumnezeu ca un râu al bunei credințe.

INVIEREA

Frig și umezeală, ploaie și zăpadă, noroiu pretutindeni, oameni îngrijorați de ziua de mâine, iată, așa se prezintă în acest an Aprilie. Peste câteva zile sărbătorim Invierea Domnului, dar sufletul nostru nu se încălzește la focul iubirii aprins de Isus cel chinuit și triumfător. Inima noastră nu simte în toată adâncimea ei durerea Vinerii Mari și bucuria Paștelui, pentru că nu ne putem elibera de micile noastre griji, de patimile cu obiecte mărunte și de întâmplările care sunt neînsemnate față de cele două evenimente, singure importante: Moartea și Invierea lui Isus.

Omul a ucis pe Dumnezeu și Dumnezeu iertându-l a înviat. Aceasta e istoria omenirii, în fiecare clipă aceasta se repetă. Fiecare faptă rea, josnică și nelegiută a omului, care își întinde brațele după proprietatea altuia, râvnește la viața semenului, disprețuiește cinstea, e trădător fidelității conjugale, religioase

și naționale, e lovitură dată Inimii atât de iubitoare a lui Isus, lovitură mortală. Iar în fiecare faptă nobilă, bună, mărimoasă e de față Isus cel Inviat.

Am invins ispite,—Hristos
[a înviat
Răbdăm suferințe, Isus a
[a triumfat
Renunțăm la plăceri, Hristos
[tos e cu noi
Așteptăm dureri, El spune:
[Sunt cu voi
Vom urma drumul cel
[strâmt: Isus cu noi va fi
Și sufletele noastre El le
[va stăpâni

„Hristos a înviat din morți, cu moarte pe moarte călcând”. Două principii contradictorii au luptat dela prima răsvrătire din paradis, purtând unul steagul strălucitor al VIETII, celalalt steagul cernit al MORȚII. La moartea lui Isus multora li s'a părut că steagul vieții este călcat în picioare pentru totdeauna. Puțini au fost, care au așteptat să-l vadă triumfător fălfâind în razele aurii ale dimineții de

Paște. Iar îngerul, care după Înviere a spus femeilor: „De ce căutați pe cel Viu între cei morți?” — n'a fost decât crainicul biruinței vieții. Dela învierea Domnului, viața a învins moarte pe vecie, iubirea a triumfat asupra urei, nevinovăția asupra păcatului.

Iar noi, putem să știm, când vedem viața umilită, privim iubirea zădărnindu-se în cătușele urei, sau păcatul triumfând, că aceste sunt aparențe. Realitatea e alta **TOTDEA-UNA** viața biruiește, ura se închină înaintea iubirii și păcatul se rușinează înaintea nevinovăției.

Deci să nu vedem prevestiri rele în timpul rău și neplăcut. Natura își permite și ea, câte o glumă față de oameni. Primăvara trebuie să cânte în noi, în inimile noastre. Nădejdea trebuie să înflorească în sufletele noastre asemenea unui pom miraculos, care aduce fructele de aur ale perseveranței în bine.

Să nu fim lași,—Hristos a înviat! Dacă în El ne punem nădejdea nu ne pot descuraja nici grijile noastre de toate zilele, nici patimile noas-

tre, contra cărora ne luptăm sub steagul Inviatului, nici greșelile noastre din trecut. Maria Magdalena a fost cea dintâi, căreia Isus i-a apărut după înviere. Cu aceasta Isus, poate, a vrut să ne exprime, că El nu e ca oamenii. El unui păcătos, căruia îi pare rău într'adevăr de păcatele comise, iartă și uită toate. Poate că Isus a văzut în persoana Mariei Magdalene șirurile nesfârșite ale penitențelor și cu privirea lui aruncată femeii a spus tuturor sufletelor îndurerate: Și vouă am înviat. Iar în exclamarea Mariei: Rabbuni, este cuprinsă strigarea de ajutor, dorința de siguranță, bucuria de a se fi întâlnit iarăși cu Dumnezeu, al penitențelor tuturor vremurilor.

Să nu ne fie frică, Hristos a înviat! Când amurgul grijilor, neîncrederii în forțele proprii și a desnădejdelor se coboară pe orizontul nostru, atunci să-l rugăm pe Isus, cu cei doi învățați din Emaus: Rămâi cu noi Doamne! Și toate ne vor merge iarăși bine, deoarece simțirea prezenței lui Dumnezeu, e condiția principală a reușitei noastre.

Toate tainele se desleagă
Rând pe rând printr'un
[cuvânt
Înviere: cuvântul care
Unești tot ce este mare
Mic fiind p'acest pământ
Fericind și în mormânt
I. B.

Misiunile din Maramureș.
O serie de misiuni s'au ținut în timpul postului mare în Maramureș. Toate cu rezultate înbucurătoare. Am amintit în numărul nostru trecut frumoasele misiuni conduse de Rev. Ludovic Vida președintele Reuniunii de misiuni în Bârsana, unde s'au cuminecat 1200 de credincioși. Acum avem informații, că în zilele de 12—17 Aprilie Rev. L. Vida a mai condus și misiunile din Dragomirești. Aici s'au înregistrat 1004 cuminecări. Este de remarcat, că toți intelectualii, în număr destul de frumos, au participat la misiuni, mărturisindu-se și cuminecându-se cu toții.

Păr. Leo Manu a ținut misiuni în următoarele parohii:

Giulești, 2—6 Martie s'au cuminecat: 703.

Șaieu 11—16 Martie s'au cuminecat: 783.

Botiza 26—30 Martie s'au cuminecat: 894.

Slăioara 5—10 Aprilie s'au cuminecat 683.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Cu ocazia sfintelor sărbători de Paști
Redacția organului „Dumineca” dorește tuturor
colaboratorilor și abonaților :
„Sărbători fericite !”

Calendar săptămânal.

24—30 Aprilie 1938.

24. **Dumineca Paștilor** Ap. Fapte 1, 1. Evg. Ioan 1, 1.
 25. **Lunea Paștilor** Ap. Fapte 1, 12. Evg. Ioan 1, 18.
 26. **Martia Paștilor** Ap. Fapte 2, 14. Evg. Luca 24, 14.
 27. **Mercuri M. Simeon**
 28. **Joi Sf. 9 Martiri**
 29. **Vineri Ap. Iason**
 30. **Sâmbătă Sf. Ap. Iacob**

„Auziți acum cei ce ziceți : „astăzi sau mâine vom merge în celatea aceea și vom sta acolo un an ; și vom neguțători, și vom dobândi, și nu știți, ce se va întâmpla mâine, căci ce este viața voastră ? Ca aborul, care pușintel se arată, și după aceea pierе. În loc de a zice : „de va vrea Domnul” și „de vom trăi vom face aceasta sau aceea”. Iară acum vă lăudați întru trufiile voastra. Toată lauda de acest fel rea este. Drept aceea cel ce știe a face bine, și nu face, în păcat este”.

Sf. Apostol Iacob Cap. 4, v. 13—17.

30 Aprilie — 7 Mai

1. **Duminică Tomii** Ap. Fapte 5, 12. Evg. Ioan 20, 19.
 Pom. sf. Profet Ieremia † 588, a. Hr.
 2. **Luni Moast. sf. Atanasiu † 373**
 3. **Martii M. Timoteu și M.**
 4. **Mercuri M. Pelagia**

5. **Joi M. Irina**
 6. **Vineri Dreptul Iov**
 7. **Sâmbătă Semnul On. Cruci**

La 1 Mai soarele resare la 4'24, apune a 19'30 ore.

Până la sfârșitul luni ziua crește cu oră și 16 minute.